

HÍRNÖK

A csallóközesütörtökiek lapja

VII. évfolyam 3. szám

2011. szeptember

Önkéntesség – nem ér a neved!

Európában a 2011-es esztendő az Önkéntesség Éve. Sokan vannak kontinensünkön, de Szlovákiában és községünkben is, akik minden ellenszolgáltatás nélkül, szabadidejük rovására végzik közösségépítő vagy egy-egy társadalmi csoportot szolgáló munkájukat. Önkéntes feladatvállalásuk nélkül gyakorlatilag nem működnének településeinken a sportklubok, a kórusok, a táncsoportok, játszóházak, de az önkéntes vadász- és tűzoltószervezetek sem – és elképzelhetetlen lenne a Vöröskereszt életmentő, a legmesszebbmenőkig humánus tevékenysége, az ingyenes véradás.

Mindezek tudatában megdöbbentő, hogy a pozsonyi Nemzeti Transzfúziós Szolgálat éppen ez év június elsejével léptette életbe döntését, amely szerint az önkéntes véradók csoportos véradásra nem bérelhetnek autóbust, egészen pontosan: a szolgálat nem téríti meg a bárautóbusz költségeit. Az „illetékesek” a menetrendszerinti járató-

kat javasolják igénybe venni, s nagylelkűen vállalják a buszjegy árának megtérítését – mellesleg: személygépkocsi használata esetében is ezt az összeget hajlandók csak kifizetni a véradónak.

A helyi önkormányzat képviselő-testülete felháborítónak, sőt, cinikusnak tartja a döntést, amely arra kényszeríti az önkéntes - ingyen - véradót, vállaljon magára különböző bürokratikus ügyintézéseket, netán járuljon hozzá anyagilag ahhoz, hogy vért adhasson!

A helyi képviselők nem tehetnek semmit a döntés ellen, legfeljebb annyit – s azt nagy tisztelettel és örömmel teszik -, hogy megköszönik a véradóknak és minden más önkéntes társadalmi munkát végző polgárunknak fáradozásait, elkötelezettségüket a humánus és a tartalmas élet mellett, s ígérik, a község anyagi lehetőségeihez mérten a jövőben is mindent megtesznek e tevékenység támogatása, fenntartása érdekében.

Gál Sándor

Tűnődések

1
magamhoz szelődülök lassan
délután az esthez
ha volt aki szeretett
már inkább ne szeressen

2
estéli halálban
hajnali ébredésben
a szavak kútja elapad
moha nő a holt kövekre
s kicsorbult kaszaként
rozsdásodnak a verssorok

3
elvesztek néha ezt-azt
s észre sem veszem
így nő az ami volt
s így fogy ami csak leszen

4
a dóm fölött hull az ősz
csókák fekete szárnyán
utaim is ködbe vesznek
lehunytt szemem határán
csordogáló harangszavak
ezüst egekre érnek
mozdulataim a kifordult
időhöz visszatérnek

5
a szél a szél a szél
rokon-ármakat terel
esőzik benne a tegnap
csak méz de nem érkezel

6
hűtlenségemből szabadulván
magam hűségét élem
könnyű egekből nem permetez rám
se dicséret se szűgyen

Tanévnyitó indította gondolatok

Nem tudom, örömmel vagy kínlódva-kényszeredetten készülődtem-e elemi iskolás koromban a tanévnyitóra, arra viszont határozottan emlékszem, hogy felsőtagozatosként vártam szeptember elsejét, a találkozást osztálytársaimmal, akik közül többel egyszer sem futottam össze a kéthónapos szünidő alatt. Aztán mégis felillant valamilyen halovány emlékfoszlány arról, hogy kiselsősként örömmel, szinte büszkén vonultam be a csallóközsütörtöki magyar alapiskolába édesanyám oldalán, s még az is felde-rengett emlékezetemben, hogy friss sors-és osztálytársaim közül senki sem sírt.

Diákkori emlékeim és élményfoszlányaim akkor idéződtek fel bennem, amikor szeptember ötödikén iskolánk tanévnyitójára készülődtem. Talán a felidézett múlt okozta, hogy az iskolába lépve meghittén ismerősnek tűnt a zsbongás, a gyülekező gyerekek, szülők és pedagógusok látványa. A valóságba visszatérítő első kézfogásig még mélyáztam egy kicsit arról, vajon mivé, kivé lesznek ezek a gyerekek, miközben gondolatban szinte biztattam őket: **ne féljetek, jó helyen vagytok, ebből az iskolából az évek során a pedagógusok, mérnökök, orvosok és mindenféle nagyszerű szakemberek egész sora került ki...**

Aztán megkezdődött a tanévnyitó ünnepség, s amíg a diákok énekeltek, szavaltak, mesésnek tűnt a valóság is. Csak az igazgatónő beszéde – bár szép volt és biztatóan tartalmas – zökkenett vissza abba a valóságba, amely a sűrű hétköznapi árnyékos-keserves perceit, óráit, a fájdalmas döntéskényszeret idézték bennem: **iskolánkban száz alá csökkent a tanulók száma**, s mert az állami forrásokat normatív támogatásként kapják – ahogy mondani szokás: diákszámától függő fejpénzt fizet a költségvetés -, **egyre nehezebb működtetni, fenntartani az intézményt**, az idei tanévet ezért kezdte egygyel kevesebb tanerővel az iskola, mint a tavalyit.

Persze, tudom: demográfiai válság, népesedési hullámvölgy, meg a szülők, akiknek kényelmesebb és biztonságosabb, ha gyermeküket oda viszik magukkal iskolába, ahová maguk is utaznak nap mint nap munkahelyükre. És azt is tudom, nem kizárólag a mi falunk, nem csupán a mi iskolánk küszködik a jelenséggel, az egyre csökkenő diáklétszám tényével.

Ez utóbbi tudat az, ami leginkább elgondolkodtat mindig, ha iskolánk napi problémáit intézem: hiszen nem új jelenségről van szó, a folyamat évek óta tart. **Három évvel ezelőtt ez indította képviselő-testületünket arra, hogy felvegyük a kapcsolatot a szomszédos falvak önkormányzataival, Csákánnyal, Jányokkal, Csenkével, Gombával, Békével s próbáljuk menteni a menthetőt:** elemezzük együtt a helyzetet, és közösen állapodjunk meg arról, hol milyen iskolát működtessünk, még mielőtt azok öntörvényűen, gyerekhiány miatt megszűnnek. Két éve azt javasoltuk,

Csallóközsütörtökben az alsótagozaton egész napos oktatást vezetünk be, az úgynevezett „táska nélkülit”, merthogy a gyerekek pedagógus felügyeletével a „házi feladatot” is az iskolában, a napköziben oldhatnák meg, s még azt is felvetettük, iskolabuszt indítunk. **Sajnos, gyakorlatilag visszhangtalan maradt kezdeményezésünk. Pedig jobb megoldás iskolánk megmentésére, mint az összefogás, szerintem nincs.**

A hétköznapi valóságához, persze, az iskolán kívül sok egyéb is tartozik községünk életéből. Akik Pozsonyba utaznak, észlelhették például, hogy **megkezdődött falunk szélén a hulladékgyűjtő-udvar építése, amely európai uniós támogatásból készülhet el.** Az építkezés első szakasza folyik most, vagyis a kút, a bekötőtűt, a kerítés készül, illetve betonozzák a talajt, s reményeink szerint a kamerás figyelőrendszer is kiépül, mellesleg terven túl, merthogy az nem volt pályázatunk része, viszont az önkormányzat fontosnak tartja biztonsági szempontból. **A második szakasz megvalósítása is kezdetét vette, községünk kiírta és kiértékelte a közbeszerzési felhívást,** már csak a minisztérium jóváhagyása kell, hogy szállíthassák a szükséges gépeket, többek között egy nagyteljesítményű önjáró emelőgépet. **A harmadik szakasz a biztonsági konténerek – a mobil ökoraktár – beszerzése lesz,** ami fontos feladat, hiszen szándékaink azt szeretnénk, ha a beruházással teljes egészében meg tudnánk oldani a háztartási hulladék szelektív gyűjtését, amibe a használt olajszármazékok is beletartoznak. **S az is községünk életéhez tartozik, hogy rövidesen megkezdődik a polgármesteri hivatal épületének felújítása** - a tetőszerkezet javítása, a nyílászárók cseréje, a hőszigetelés -, amire ugyancsak pályázati úton szereztünk 130 ezer eurós támogatást – ahogy erről már tájékoztattuk lapunk olvasóit.

Óry Péter polgármester

„Íme, a te anyád!”

(Jn 19, 27)

Nem lenne túlzás azt állítani, hogy Szűz Mária a legáldottabb, legkiváltságosabb ember, aki Istentől származik. Hiszen őt választotta ki arra, hogy egyetlen Fiának, Jézusnak anyjává legyen. Képzelnék csak el azt az örömet: a világ Megváltóját nevelni, még ha az kihívásokkal teli feladat volt is! Szűz Mária egész élete során Isten tervén elmélkedett, azt őrizgette, s örvendezett, mikor látta, hogy az rajta keresztül valósul meg.

Ugyanakkor Szűz Mária ismerte a legmélyebb emberi kínokat is. Pár nappal azután, hogy Fia megszületett, Simeon próféta ezt mondta neki: „a te lelkedet is tör járja át” (Lk 2, 35). Ezek a szavak bizonyára elvehették volna Mária kedvét a szereptől, melyet Isten szánt neki, vagy legalább eltörölhették volna hivatása iránt érzett lelkesedését. Azonban nem így történt. Szűz Mária elfogadta és végiggondolta mindezt,

s-tovább élt Istenbe vetett hittel, szem előtt tartva a korábbi ígéretet, amit Isten angyalának, Gábrrielnek tett: „Történjék velem szavaid szerint”.

Szűz Mária biztosan szenvedett, sokat szenvedett, de bizonyára ugyanakkor az öröm és a remény asszonya is volt. Istennel való személyes kapcsolata jelentette számára a vigasz és a bizalom forrását, mely segített elviselni minden nehézséget, minden tragédiát. Szűz Máriát nem a vele történt rossz dolgok miatt nevezzük Fájdalmas Szűzanyának, hanem azért, ahogyan szíve csatlakozott Isten szívéhez. Látta Fiát elviselni Izrael vallási vezetőinek gyűlöletét. Látta, amint tanítványai elhagyták őt, amikor szüksége volt rájuk. Látta, amint letartóztatták, kihallgatták és halálra ítélték. Szűz Mária ezeken a dolgokon keresztül megértette, milyen szeretettel vágyik az Atya szíve a megátalkodott emberi szívekre. Szűz Mária a közbenjáró kínjait viselte, aki a világért szenvedett, s aki áhította, hogy minden ember Jézushoz forduljon gyógyulásért és megváltásért.

Amint Szűz Mária a kereszt lábánál állt, szívét tör járta át – nemcsak Jézus szenvedése láttán, hanem az egész világ szenvedése miatt. Szűz Mária szívét tör járta át, amikor Jézus testét levették a keresztről és ölébe helyezték. Ezt a „Fájdalmas Képet” újra láthatjuk hozzáférhetően és felújítva a csallóközcsütörtöki temetőben (köszönet a Szent Jakab Polgári Társulásnak és minden segítőkész lakosnak).

Szűz Mária most is közbenjár Fiánál a mennyben, édesanyja ő mindazoknak, akik bármilyen módon szenvednek. Ma is sír minden megsemmisítő szükséghelyzet fölött világunkban. Gyakran menjük ki a temetőbe a „Fájdalmas Kép” elé és Szűz Máriához hasonlóan emeljük föl szívünket imádkozva és közbenjárva azokért, akik tévelyegnek vagy kínokkal küzdenek!

Mgr. Nagy Tibor,
udvardi plébános,
püspöki tanácsos

A cél a használható tudás megszerzése

Bezárta kapuját a nyár. A kéthónapos vakációról kipihenve, frissen, tetterre készen tértünk vissza az iskolába. Új elsősöket üdvözlöttünk, volt diákjaink egy osztállyal feljebb léptek, mi, felnőttek pedig megint egy évet öregedtünk. De ez az élet rendje!

Tavaly külsőleg újult meg iskolánk, az idén a belső területek: a folyosókat és az osztályokat szépítettük, takarítottuk és díszítettük tanítóink és alkalmazottaink segítségével; a községi hivatal a konyhát és az ebédlő festette ki, és rendbe hozatta az udvart, illetve az iskola környékét. Azt szeretnénk, hogy diákjaink otthon érezzék magukat intézményünkben és őrizzék értékeinket.

Gyermekeinknek mindannyian azt kívánjuk, hogy magánéleti boldogságban, anyagi és egzisztenciális sikerben, egészségben, békeességben éljék le egész életüket. **Iskolaprogramunknak ezért elsődleges célja a használható tudás megszerzése.** Pedagógusaink igyekeznek saját szakterületüknek megfelelően minél jobban felvértezni a gyerekeket az értelmes életre, hogy felnőttként önmagára elfogadásával tudja irányítani sorsát.

A tanévnyitón szeretettel üdvözlöttük elsőseinket, akik láthatóan várták már az iskolát. Talán nem volt még érthető számukra, hogy megváltoznak napjaik, korábban kell felkelni, tovább kell egy helyben ülni, hogy ez már nem az óvoda. De talán megéreztek, hogy **itt is játszva, beszélgetve, rajzolva, később írva, olvasva fognak telni napjaik, és ugyanúgy szeretet övezi majd őket, mint az óvodában.** Hiszem, hogy számos szép élményben lesz részük: a tanulás birodalma egy varázslatos birodalom. Bepillantást nyerhetnek általa a világ csodálatos dolgaiba. Abból pedig nagyon – nagyon sok van. De majd meglátják, hiszen tapasztalt tanító nénik segítik majd őket eligazodni a sok új ismeretben.

A nagyobb gyerekek is segíthetnek ebben, hiszen ők már megtapasztalták, részesei, sőt, alakítói annak a csa-

ládiás hangulatnak, amely jellemző iskolánkra. Biztos vagyok benne, hogy ők is szeretettel fogadjátok a kisebbeket, óvjátok majd őket, legfontosabb küldetésükben – a tanulásban – pedig szorgalmukkal és jó magaviselettel mutatnak példát nekik. És hasonló fogadtatásban részesítik a kis elsősök mellett az egyéb osztályokba érkező új diákokat is, hogy mielőbb sikerüljön számukra is beilleszkedés.

Természetesen kollégáim és én is tudom, tudjuk, hogy **nagy figyelmet kell szentelnünk az idén végző diákjainknak, kilencedikeseinknek.** Az ő esetükben a figyelmet akár „speciálisnak” is nevezhetném, hiszen a továbbtanulásra, egyfajta szakosodásra is kell már gondolnunk – na, meg persze, nekik is. Ahogy ismerem őket, fegyelmezetten dolgoznak, hiszen ők már tudják, sokat és sokszor beszéltünk velük erről, ha most jól teljesítenek, sikeres jövőjüket alapozzák meg.

Fontos dolognak tartom, hogy vidékünkön fennmaradjon, fejlődjön a magyar nyelvű oktatás, hogy se szülőket, se gyerekeket ne riasszanak el az anyanyelvi oktatás vállalásának igényétől a megkülönböztető nyelvtörvények, hazafiassági törvény, állami szimbólumok és hasonló értelmetlen elvárások. Évezredes, értékes kultúránkat, hagyományainkat felcserélni, elhagyni nagy veszteség volna egyénenként és közösségként is. Ezt egyetlen jóérezésű ember sem teszi meg. **Anyanyelvet cserélni azt jelenti, szívet cserélni. Ezért is mondom: nagyon örülünk minden egyes hozzánk beíratott gyereknek. Ők megmaradásunk zálogai!** Ezért köszönöm meg valamennyi kollégám és iskolánk minden alkalmazottja nevében azoknak az édesanyáknak, édesapáknak a bizalmát, akik hozzánk hozták csemetéiket, ránk bízva oktatásuk és nevelésük nemes feladatát. Szeretném hangsúlyozni: a jövőben, a hétköznapokban is számítnék rájuk, hiszen jó munkát,

hatékony nevelést csak együttes erővel tudunk biztosítani. Tudjuk az iskola nemcsak az oktatás, hanem a nevelés intézménye is. Ez utóbbi talán a nehezebb kihívás. Olyannyira, hogy míg **az oktatás feladatát az intézmény önmagában is el tudná látni, a nevelésben feltétlenül szükség van a tantestület mellett a szülők munkájára,** sőt, talán az sem túlzás, ha azt mondom, az egész csallóközsüti közösség összefogására. Fellazult értékrendű világban élünk, a szabadság helyét olykor átveszi a szabadosság. Gyermekeink számos kísértésnek vannak kitéve. **Nagyon fontos az, hogy mind otthon, a szülőktől, mind itt, az iskolában a tanároktól, de környezetükben is a rokonoktól, szomszédoktól, barátoktól csak a jó példát lássák.** Ezért iskolánk kapuja a szülők előtt is mindig nyitva áll. Ide bármikor betérhetnek, betekintést, tájékoztatást nyerhetnek az itt folyó munkáról. Minden véleményt meghallgatunk, minden jó ötletre nyitottak vagyunk.

Az önkormányzat, a községi hivatallal jó a kapcsolatunk, segítségükre a jövőben is számítnék, de a lakosság részéről megnyilvánuló támogatási szándékokat is szívesen fogadjuk: az erkölcsit és az anyagit is, hiszen intézményünk tárgyi felszereltsége, anyagi háttere szerény. **Az idei tanévet már csak nyolcvan diákkal kezdjük, s mert az állami támogatás a diákok létszámától függ, ez komoly gondot jelent iskolánknak.** De igyekszünk a segédanyagokat, segédeszközöket illetően is fejlődni, a számítástechnika területén például olyan korszerű szaktanteremmel büszkélkedhetünk, amelyhez hasonló a széles környéken nincs még egy. **Ezért mondjuk, bízunk a község lakóinak jóindulatában, segíteni akarásában,** ezért hangoztatjuk, bármilyen jó szándékú segítséget elfogadjunk, ha a felajánlás pozitívan mozdítja elő iskolánk fejlesztését és a tanulók előmenetelét.

Végh Brigitta igazgatónő

Legyen az alkotás öröme a tiéd!

Ezzel az alapgondolattal indítottuk útnak nyolc évvel ezelőtt a Csemadok keretein belül a gyerekekkel közösen a Játékvárnak elnevezett játszóházat. Céljaink között elsősorban az szerepelt, hogy lehetőséget nyújtsunk a gyerekeknek a közös játéokra, a hagyományok megismerésére, valamint az alkotó munka örömeinek megélésére.

Az elmúlt nyolc év alatt megszámlálhatatlan közös foglalkozás, kirándulás és tábor van mögöttünk, így játszóházunk lassan önálló szervezetté női ki magát.

A nyár is bővelkedett eseményekben. Kirándultunk egy jót Udvornokra – az Aranykertbe, ahol honfoglalás kori lovasíjászzal ismerkedtünk meg. Majd július végén következett a várva várt tábor. Az idei uticél a Kis-Kárpátokban található Zochová chata volt. Bár az időjárás elég változó arcát mutatta, ez nem szegte a 25 táborozó kedvét. A foglalkozások keretén belül kirándultunk Modorba a világhírű Modrai Majolika Manufaktúrába,

Vöröskőre, ahol megtekintettük a várat és egy solymász-bemutatón is részt vehettünk, így megtudtuk, hogyan lehet vadászni ezekkel az érdekes ragadozó madarakkal. A tábor elmaradhatatlan része a turisztika, az idén megcsodálhattuk a Kis-Kárpátok természeti szépségeit, hiszen két hosszabb túrát is tettünk: az egyik a Medvesziklához vezetett, a másik a Homola csúcs alatti csillagvizsgálóhoz. A csillagvizsgálót belülről is megnézhettük, és megtudhattuk, milyen kutatásokat végeznek itt.

A tábori élet elengedhetetlen része az alkotás, a vetélkedők, valamint a vacsora utáni vidám, vicces programok. Gyönyörű üvegfestményeket, kínai horoszkópjelleket, tároló dobozokat készítettünk. A programok közül az álarcosbálnak volt a legnagyobb sikere, de jókat kacagtunk a Ki mit tud? műsorszámain is.

Táborzáráskor kicsit szomorúak voltunk, mert a gyerekek és vezetők közül is még sokan maradtak volna.

A tábor után rövidke szünet követke-

zett a játszóházi életben, s ez pontosan arra volt elég, hogy megszervezzük a szeptemberi évadnyitó foglalkozásunkat, amely már hagyományosan a Vidám sulikezdés névre hallgat. Ezen a szeptemberi szombat délelőttön bár minden az iskolával volt már kapcsolatos, mégis a mosoly és a vidámság volt a legjellemzőbb. A gyerekek körében a tornaórát idéző akadálypálya, a "Ha csörög a vekker" szituációs feladat, valamint a könyvborító tervezése aratta a legnagyobb sikert. A vidám délelőttön sok gyerek szórakozott felhőtlenül. A nap végén igazi édes meglepetésben volt részünk, ugyanis az egyik szorgos kezű nagymama, Sill Cecília két nagy tálca finom süteménnyel kedveskedett nekünk.

A nyári és évadnyitó programjaink sikerét nagyban elősegítették támogatóink, azaz Kulcsár Lajos, Németh Róbert, Grunza Veronika és Sándor, Németh Sándor valamint Stermenszky Zsuzsa. Segítésüket ezúton is köszönjük.

Sill Zsuzsanna

Csodás tíz nap a Nagytáborban

Szlovákiai Magyar Cserkészszövetség július 25-e és augusztus 3-a között rendezte meg a IV. Szövetségi Nagytábort az Ipolynyék melletti Csali-völgyben, ahol hat altáborra (vármegyére) bontva 600 cserkész táborozott együtt. Szlovákia 33 csapatán kívül képviseltette magát Magyarország, Vajdaság, Kárpátalja és Erdély is. A 10 napos tábor a Rákóczi-szabadságharc emlékeit idézte. A gyerekek korhű jelmezekben idézték fel a szabadságharc legfontosabb pillanatait, szabadították fel az egyes „vármegyéket”, s törtek ki maguk is a német elnyomás alól. Az itt töltött idő alatt volt alkalom bejárni a környező vidéket, a Zsibvásár alkalmával táncházazni, főzőcskézni, csereberélni és ismerkedni. A sportnap keretén belül izgalmas számháborúra invitált Rákóczi, de nem maradhatott el a zsonglőrködés, kalandjáték, lovaglás, méta, zumba és íjászat sem. A csekésznap kézműves foglalkozásokra hívogatta a gyerekeket. A 11 foglalkozásból mindenki megtalálta a kedvére valót, faraghatott kopjafát, festhetett, varrhatott, elkészíthette saját füzetét, s ha éppen elfáradt, a teaház kapuja egész nap nyitva állt. Lövöldözés csak a délutáni órákra volt jellemző, ugyanis egy érdekes bemutató után mindenki izgatottan próbálta ki a szögyéni katonai hagyományőrzők fegyvereit.

Mindemellett a cserkészeszmékhez híven hasznos és jótékony tevékenységekre is maradt idő. Volt nap, ami az önkéntességről, a kultúra ápolásáról, a környezettudatosságról szólt, vagy éppen tanösvényt tisztítottak, a tájház és cserkészotthon udvarát szépítették cserkészeink. A csallóközcsütörtöki cserkészek a dunaszerdahelyi, a felsőszeli, a deáki, a csenkei és a nagymegyéri barátaikkal – összesen hatvanan – „Kassa vármegyében” élték vidám mindennapjaikat. A programok alkalmával sok élménnyel gazdagodtunk, új barátságokat kötöttünk, a régiéket elmélyítettük. Tény, 10 nap után kissé megfáradtan, de kedves emlékekkel tértünk haza otthonainkba. A nagytábor hivatalos honlapjára www.nagytabor.szmcs.sk naponta felkerültek az aktuális képek, videók. Aki kíváncsi rá, érdemes megnézni.

A 15 év feletti cserkészek, akik oszlopos tagjai a helyi csapatnak, augusztus 24-én Budapestre kirándultak. Úgynevezett vezetői csapaterősítő nap volt ez. Kipróbáltuk a Vidámpark összes attrakcióját és megnéztük a Fővárosi Nagycirkuszban a Káprázat és Csoda című előadást. Augusztus 31-én aztán az egész cserkészcsoport együtt tartott egy kellemes hangulatú, vidám nyárbúcsúztatót a focipályán. Az esemény egy keretmesét, a Hupikék törpikék történetét foglalta magában, így a résztvevő gyerekek erre a délutánra valamennyien Aprajafalva lakóivá váltak. Voltak kézműves foglalkozások, rohampálya, staféták, vetélkedők és játék minden mennyiségben. A legnagyobb tetszést az ugrálóvár aratta, ahonnan szinte alig lehetett kicsalogatni a gyerekeket. Vezetőink – de minden cserkész – most újult erővel kezdik a szeptembertől induló cserkészevet, amely során szeretettel várunk minden újdonsült cserkészelőt.

Elek Klára

A Piéta-szobor megáldására készülnek

A Csallóközsütörtökiek Szent Jakab Polgári Társulása nagy tisztelettel köszöni a támogatást azoknak a névtelen szimpatizánsaiknak, akik adójuk két százalékát az idén is a szervezetnek ajánlották fel, összesen csaknem 2093 eurót tudnak jóvoltukból a templom tartozására és a templommal kapcsolatos egyéb állagmegőrző munkákra fordítani – tájékoztatta lapunkat Nagy Tibor, a társulás elnöke. Azt is elmondta azonban, a falu lakosságának a segítségét, anyagi támogatását továbbra is várják a Fájdalmas-képként is emlegetett Piéta-szobor áthelyezése, felújítása és környezetének kialakítása kapcsán. (A szükséges utalványt az adományozni szándékozók a társulás tagjainál igényelhetnek.) A szobor talpazata és felújítása idáig 2 800 eurót emésztett fel – mondja az elnök -, ahhoz, hogy az alkotás teljes pompájában és méltó körülmények között szolgálja az arra rászoruló lelkeket, további hétszáz

euróra lenne még szüksége a társulásnak. Egyébként **a Piéta-szobor megáldására október 9-én, a délutáni litánia után kerül sor, amire már most szeretettel és tisztelettel várja a Szent Jakab Társulás a falu lakosságát.**

E nagy munka mellett a társulás egyéb téren sem tétlenkedett, szervesen bekapcsolódtak az idei Falunap szervezésébe, többek között meghívásukra látogatott újra falunkba Sill Ferenc, aki július 22-én a csallóközsütörtöki céhek történelmével ismertette meg a hallgatóságot. De – szeptember vége lévén – már a közelgő nagy ünnepekre is készülnek a társulás tagjai. Már csak azért is, mert idén is szeretnék megépíteni a falu közepén az adventi koszorút, ami – ha sikerül – kisjubileum lesz, hiszen a nagyszerű közösségi eseményre immár ötödik alkalommal kerül sor. A társulás már a díszek felújításán szorgoskodik, egyszersmind azt kéri a falu lakosságától, az idén is jár-

uljanak hozzá fenyőfaágakkal a koszorú elkészítéséhez, s az „adakozás” lehetőségét már most jelezzék a társulás elnökének, hogy az előkészületek zavartalanul folytatódhassanak. „Nem olyan távoli az esemény – figyelmeztet Nagy Tibor -, hiszen **a koszorú alapjainak elkészítését november 12-ére tervezzük, díszítésére és megáldására, ahogy a házi kiskoszorúkéra is, november 26-án kerül sor, az a pár hét pedig gyorsan elszalad.**”

Az említett rendezvényeken túl a társulás tagjai már további ünnepi – karácsonyi – akcióik megvalósításán is dolgoznak, Nagy Tibor egyelőre azonban csak annyit árult el róluk, hogy a karácsonyfadíszek készítése a gyerekek bevonásával november 17-én valósul meg, a karácsonyi vásárt és az adventi koncertet pedig december 11-én tartják. Természetesen minden rendezvényükre nagy szeretettel várják a falu minden polgárát.

-enes-

Jubilánsok a nyugdíjasklubban

Szokták mondani, hogy amiről nem ír a sajtó, nem is létezik. A Csallóközsütörtöki Nyugdíjasok Klubja az ékes bizonyítéka, hogy ez így nem igaz. Az elmúlt számban nem írtunk róluk, ennél fogva közel fél éve „elhallgatta őket a sajtó”, pedig a klub csaknem hatvan tagja rendszeresen, kétéhetente találkozik a községi hivatal tanácstermében, és tartalmas beszélgetésekkel, „teadélutánokkal” színesíti a tagok mindennapjait. A rendszeres klubéletet meg azzal, hogy kerek születési évfordulójukon megemlékeznek tagjaikról, így került sor idén már hat jubiláns köszöntésére, mondja Posvancz Margit, a klub elnök, és sorolja: **Balla Zsuzsannát nyolevanötödik, Sill Ilonkát nyolevanadik, Ravasz Erzsébetet és Egri Lászlót hetvenedik, Rózsa Máriát, Nagy Máriát és Rádó Piroskát pedig hatvanadik születésnapjuk alkalmából köszöntötték.**

A hathónapos visszatekintésbe pedig belefér még az is, hogy közben a klub tagjai két nagy rendezvényen is „öregbítették” közösségük hírnevét: a Dőre-járás alkalmával és a Falunapon is rétesüket dicsérte mindenki, aki csak megkóstolta. „A Falunapon a palacsintákat hiányolta mindenki. Tavaly azt is sütöttünk, de mert akkor kevésbé fogyott, az idén csak rétest kínáltunk. Nem baj, jövőre lesz ez is, az is” – így az elnök asszony.

A szürke hétköznapok színesítéséhez tartozik az is, hogy a klub tagjai júliusban egynapos kirándulást tettek Párkányban, amely több lehetőséget is kínált számukra, s éltek is vele, hiszen volt, aki a fürdési lehetőséget használta ki, mások Párkányban vettek részt városnézésen, megint mások átkeltek a Duna-hídon és Esztergom szépségeivel ismerkedtek.

Ismétlésre vár viszont a tábortüzes kolbász- és szalonnasütés. Merthogy ugyan találkoztak az elnök asszony családi házában udvarán a klubtagok, de még délután ötkor, a perzselő nap előtt pedig az árnyékba húzódtak, tűzgyújtásról szó sem lehetett. Amikorra viszont enyhült a forróság, olyan viharos szél kerekedett, hogy tűzgyújtásról megint csak szó sem lehetett. A sok finomság nem veszett kárba, a konyhai sütőben szépen megpirult a kolbász is, szalonna is, az összejövétel nagyszerű hangulatban csaknem éjfélig tartott, azóta is emlegeti, aki csak részt vett rajta. De meg kell ismételnünk, mert nem volt tábortűz. „Ha erőnk, egészségünk engedi, jövőre meg is tartjuk a tábortüzes összejövételt” – ígéri huncut mosollyal Posvancz Margit.

-i-r

Ezúttal reggelig

Velünk voltak az égiek! – korra, nemre, nemzetiségre és hitre való tekintet nélkül szólt imigyen sóhajba vesző fohászuk július 24-én, vasárnap reggel, amikor az idei Falunap utcabáljának utolsó résztvevői búcsúztak egymástól és a szervezőktől. (Igen reggel, mert az idei buli nem hajnalig, hanem reggelig tartott, sőt, egyesek azon keseregtek, hogy már csak a tízórait érik el a családi asztalnál.) A fohász meg annak szólt, hogy hosszú idő után először sem a délutáni kulturális műsort nem zavarta viharos szél, sem a sztárvendég esti előadását nem kellett megszakítani klasszikus nyári zápor miatt, az utcabált meg nem mosta el az eső ezúttal. Pedig az előjelek nem kecsegtettek semmi jóval. Mit nem kecsegtettek? Egyenesen elriasztók voltak, hiszen július közepén szinte az ősz köszöntött ránk és tartott még július 23-a reggelén is, amikor is a szünni nem akaró eső és szél miatt Falunapunk szokásos első, szombat délelőtti eseményével, a szabadtéri szentmisével még „vissza kellett vonulni” történelmi büszkeségünk, az Árpád-kori templom falai közé.

De talán ennyi elég az agyalásból – pestiesen szólva -, mert a lényeg a tények: délután négy órakor már százak várták a szomszédosnak mondott dénesdi Lužanka rézfúvosok fellépését, s mi tagadás, voltak akik irigykedtek is egy kicsit nagyszerű produkciójuk láttán-hallatán, hiszen Sill Ferenc, falunk neves szülőtte könyvéből, a Csütörtök mezőváros históriájából tudhatjuk, hogy községünkben szó szerint évszázados hagyománya van e műfajnak, csak éppen napjainkban nincs, aki művelje.

Aztán megjelentek a nézőtérre a gyerekek is, persze, nem véletlenül. A fúvosok műsorát ugyanis a Csepi Zsuzsa vezette Aranykert Bábszínház előadása követte, szinte hihetetlen, hogy a neves csapat először szerepelt falunapi műsorunkban. Előadásuk, a Hápi, az okos kiskacsa remekre sikeredett, egyként tetszett kicsiknek és nagyoknak, ami már csak azért is jó volt, mert így a nagyok (az idősebbek: mondjuk nagymamák) örömmel mondták el a kicsiknek (egyértelmű: az unokáknak), hogy bizony az Aranykert megnevezés is hozzánk köti a bábsoprotot, hiszen egykoron a Csallóközt nevezték imigyen.

A Csallóközsütörtöki Dalos Körnek már az említésekor tapsvihar tört ki a nézők között. Hogy is ne, falunk büszkesége immár a lányokból, asszonyokból álló

tartott a buli

éneklő csoport, amely legszebb népzenei hagyományainkat őrzi és ápolja, s bizony már Magyarországon is öregbítették falunk hírnevét. A műsor összeállítói szempontjából pedig érdekes és jó dramaturgiai csavarnak bizonyult, hogy a daloló asszonyokat községünk legfrissebb csillaga, a Dekompresszió zenekar váltotta. Fodor Péteréket már most sokan a Puss Tamás nevével fémjelzett Phoenix utódaként emlegetik, amelyet – mint tudjuk – déli szomszédaink koncertvilágában is számon tartják már. (Összehasonlítás gyanánt, persze, mondhattam volna az ifjabb Gasparík Ferenc vezette Arizonát is, de őket nem kellett emlegetni, hiszen még a kérdéses szombat estén elsöprő sikert arattak koncertjükkel.)

Az Arizona koncertjét azonban megelőzte még egy másik műsorblokk, Arany Tamás és Szeredy Krisztina operettszínészek fellépése. Ha azt írjuk előadásukról, hogy méltó volt a Budapesti Operettszínház tagjaihoz, szinte semmit nem mondtunk el nagyszerű, szívvel-lelket gyönyörködtető műsorukról. Nem csoda, hogy a közönség szinte tombolt. Pedig akkor még hátra volt az est (s a Falunap) sztárvendége, Judy. Az ő fellépését már – szerény becslések szerint is – legalább háromezren táncolták, tapsolták végig. Az ő műsorára ugyanis sok százan jöttek el a környező településekről is, az előadás értékelése pedig legyen az, hogy ők valamennyien irigyeltek bennünket sztárvendégi mivolta kapcsán.

Tudatosan maradt e rövidke visszapillantás végére még egy fellépés, nevezetesen a csallóközcsütörtöki Dalos Csillagok műsora, amelyben a helyi iskola diákjai szerepeltek magyar és cigány népdalokkal, táncokkal, versekkel. Ez a kezdeményezés is új – hála és köszönet Rigó Mónikának érte -, s nem tudok mást megállapítani e kis csapat kapcsán, csak azt, amit az egyik nézőtől hallottam a szereplők biztatásaként: „gyerekeim, ragyogjatok és daloljatok még sokáig”.

-is-

Hálás köszönet a Falunap szponzorainak, nevezetesen Zbigniew Puchalának, Kiss Milánnak, Sill Frigyesnek, Takács Lászlónak, Veréb Imrénének, Tóth Sándornak, Kiss Ferencnek, Németh Róbertnek, Óry Árpádnak, Júlia Šimkovánek és Németh Sándornak.

Nehéz helyzetben a csallóközi vadászok

Míg az emberek a július elejétől augusztus közepéig tartó őszi hideg, szeles és csapadékos időjárás, addig a csallóközsütörtöki vadállományt az elmúlt hetek „visszatért” forró száraz nyara kínozza. Berger János, a helyi vadászszervezet elnöke szerint augusztus második fele és szeptember első napjai azért okoztak gondot és igényeltek nagyobb figyelmet a vadállomány kapcsán, mert akkorra gyakorlatilag elfogyott a vad tápláléka, betakarítottak mindent, és se eső, se öntözés nem pótolta a vizet, a nedvességet az állatok számára.

Mindezzel együtt sincs gond a vadállománnyal az elnök szerint. „Igaz, annak ellenére, hogy tizenkét rókát és huszonnyolc szarkát kilőttünk, mindkét állatfaj száma magasabb a kelleténél, de a nyulak, illetve a fácánok száma stabilizálódott a tavalyi katasztrófális év, a súlyos belvizek és esőzések okozta kár után. Az őzállományt viszont komoly veszteség érte, hiszen három autók gázoltak el, hat darab pedig a kanális vizébe fulladt, a kár megközelíti a kétezer eurót, ennek ellenére az idej esz-

tendőre idáig nem lehet különösebben sok panaszunk” – összegezte a helyzetet a vadászok elnöke.

Beszélgésünk alkalmával megemlékezett még arról, hogy a Varga Viktorral és ifjabb Tóth Sándorral aktívan kivették részüket a bacsfai Csallóközi Vadászünnepség előkészítő és szervező munkájában, a kiállításon pedig négy őztrófeát állítottak ki, október 21-én pedig Csallóközsütörtök ad otthont a felső-csallóközi vadőrök átképzésének, ami mintegy hetven ember vendégül látását jelenti. „Az átképzésre a tavaly elfogadott új vadásztörvény miatt van szükség, és éppen itt volt az ideje megtartásának, hiszen a jogszabály szerint 2011. december 31-én lejár a vadőrök korábban szerzett engedélye” – magyarázza Berger János, s hozzáteszi, a helyi vadászszervezet csak a szervezést kapta feladatul, tartalmilag szakmailag a tanfolyamért a járási erdészeti hivatal felel.

A csallóközi – nemcsak a csallóközsütörtöki – vadászok gondját-baját azonban nem az átképzés, s mint fentebb írtuk, nem is a vadállomány okozza, hanem egy ad-

minisztratív intézkedés. A mezőgazdasági minisztérium a zólyomi főiskola egy elemző csoportjának javaslatára a kettesből az egyes bonitású vadászterületté nyilvánította az egész Dunaszerdahelyi járást, mondván, tengerszint feletti magassága nem éri el a 15 métert, ami mind szakmailag, mind anyagilag szinte megoldhatatlan feladat elé állítja a vadászszervezeteket: egyrészt jelentősen emelkedik a vadászterületek bérleti díja, másrészt olyan feltételeket teremt, amelyeket egyszerűen lehetetlen teljesíteni. „Ebben a kategóriában egy hektáron harminc nyúlnak kellene lennie, ezt képtelenség biztosítani” – mondja Berger János. Az adminisztratív döntés ellen – amely a „rólunk, nélkülünk” elv alapján született – minden fórumon tiltakozott a vadászszövetség járási szervezete, mindhiába. „A mezőgazdasági tárca azzal védekezik, a főiskolai szakmai csoport besorolása ellen nem tehetnek semmit, amit én elképzelhetetlennek tartok. De ez van. A döntésbe nem nyugodtunk bele, dolgozunk megváltoztatása érdekében, de hogy mi lesz a vége, nem tudja senki” – kesereg az elnök.

N.S.

Tűzeset nélkül telt a nyár

Nagyszerű nyár van a Csallóközsütörtöki Önkéntes Tűzoltószervezet tagjai mögött, s a megállapítás nemcsak arra vonatkozik, hogy tűzesethez egyszer sem riasztották őket, az esőzések miatt is csak egyszer, az Óvoda utcában voltak bevetésen, hanem a számos versenyen, polgármesteri kupán elért szép sikerekre is. Szinte feljegyezni is nehéz volt, amint Nagy Anaklét parancsnok sorolta, hogy Csenkén éjszakai versenyen vettek részt, Nagyszarváról és Jányokról – képletesen szólva – bronzéremmel tértek haza, Gombán a somorjai hivatásosok és a környék többi önkéntes tűzoltója részvételével előbb egy katasztrófa-elhárítási összehangoló gyakorlaton vettek részt, amely szintén versennyel végződött, de Szenckirályfán, Pozsonypüspökiben

és Somorján is képviselték falunkat. A parancsnok szerint a tagok valóban kitettek magukért, hiszen az egyes versenyekre is keményen készültek, azaz szakmai szempontból is gazdag volt a nyár – legfeljebb azt sajnálja, hogy az utóbbi hetekben személyesen ő „kiesett”, egy munkahelyi baleset miatt jelentős korlátozott a mozgáslehetősége, hiszen sarkát törte.

A búcsú bál előkészítésébe azért így is bekapcsolódott, ha mással nem, tanácsokkal. Merthogy a csallóközsütörtöki tűzoltók voltak idén is, hagyományosan a mulatság rendezői, szervezői. A parancsnok szerint a „komoly előkészületi munka ellenére a bál végül családiasra sikerült. Néhány tucatnyian vettek rajta részt, a hangulat viszont fantasztikus volt, akik eljöttek, jövőre biztosan

nem fognak hiányozni”, ami azt is jelenti, a kisebb érdeklődés a lakosság részéről nem riasztotta el a szervezőket attól, hogy a búcsú hagyományokban jövőre se essen csorba, akkor is lesz bál. Nagy Anaklét sorolja a szponzorokat is: Kállay Katalin, Horváth Aranka, Madarász György, Poór Adrián, Šimková Júlia, Szabados Katalin, Rajcsányi Erzsébet, a Juba-electro, a Németh-LIFT, a Veralex és a Szigeti-házaspár, na meg a polgármesteri hivatal is hozzájárult a sikerhez, többek között ahhoz, hogy rendkívül gazdag volt a búcsú tombola. A parancsnok mindenkinek köszöni az adományokat, a támogatást, „na meg a munkát a szervezőknek – teszi hozzá -, hiszen nélküliük sem jó hangulat, sem gazdag tombola nem lett volna”.

-ris-

Zöld az erdő, zöld a hegy is...

A címben szereplő megállapítás se nem légből kapott felsorolás, se nem banális megállapítás: a legősibb, eredeti cigányhymusz kezdőszavai, azé a már-már feledésbe ment dalé, amelyre Rigó Mónika figyelmét egy rajongója, családi barátja, az ipolysági Trencsényi János hívta fel.

Ki mástól tudhatnám ezt, mint Rigó Mónikától, s mi másért írnám le, minthogy – szerintem – ez egy olyan információ, amit a Hírnök olvasói, a csallóközcsütörtöki polgárok sem tudhatnak róla, avagy vele kapcsolatban. S akkor talán még illik azt is hozzáfűzni a hírhez, hogy a dal immár nem vész el, Mónika feldolgozta és már ezreket boldogított vele...

Mert az újságnak újdonságot kell írnia. Azt ugyanis, hogy Mónika élete egy nemes értelemben vett taposómalom – koncertről koncertig vezet Királyhelmectől Füleken át Dunaújfaluiug, s ha éppen elbillen a malomkerék, stúdióból stúdióba vezet az újabb és újabb hanghordozók rögzítése okán – mindenki tudja róla falunkban, ahogy azt is, hogy Csallóközcsütörtökbe tucatnyi-an utaznak csak azért, mert ő itt él közöttünk, s aztán viszik községünk hírét messzi vidékekre, ahogy ő maga is.

És sok az ilyen hely, olykor olyannyira, hogy már nem győz eleget tenni a meghívásoknak. Mert már nemcsak koncertekre hívják, s nemcsak a CD-k kiadása okán kell bevonulnia egy-egy stúdióba, a televíziós is „sorakoznak” Rigó Mónikáért. A Nóta TV, az ATV, a Duna, a Muzsika TV sztárjai között, bizony, falunk „csillaga” is ott ragyog. És olykor ünnepi gálakoncerten is kell szerepelnie, különösen akkor, ha a gálán neki is kijut az elismerésből, mint legutóbb Budapesten, ahol olyan egyéniségekkel együtt tüntették ki Tolerancia-díjjal, mint Bangó Margit, Koós János, Harangozó Teri, Notár Méri és sokan mások. (Naná, hogy erre Mónika is büszke! De mi is, a Hírnök alkotói, így hát a lapon keresztül

gratulálunk neki olvasóink nevében is.)

Ha már szó esett a stúdiókról, igazából hírként számolhatunk be arról is, hogy a napokban megjelent Rigó Mónika legújabb CD-je, a Szép cigánylány című, amelyen a zenei kíséretet a 100 tagú Cigányzenekar és Buffó Rigó Sándor zenekara szolgáltatja. Az új hanghordozó azonban nem ezért számít újdonságnak, hanem azért, mert Mónika Z. Horváth Gyula, Horváth Zoltán és Fátyol Tivadar kizárólag neki írt számait tartalmazza, na meg maga Mónika is bemutatkozik szerzőként, ami nagy újdonság életében és munkásságában. Egyébként stílusváltáson dolgozik, hiszen önálló fellépésein az eddig ismert magyar nóta és cigánydalok mellett immár a cigányfolklórra épülő, modern hangszereléssel készült szerzői dalokat is előadja, illetve van már ilyen koncertanyaga is.

Taposómalom Mónika élete, írtam, ami igaz is, azért vannak pillanatok, amikor „kiesik” (vagy „kiugrik”?) a hétköznapok forgatagából. Nagy örömünkre – teszem gyorsan hozzá -, merthogy a helyi iskolánkban vállalt kötelezettségéről van szó. Mónika a tavalyi iskolai évtől ugyanis szorososan együttműködik a magyar iskola igazgatóságával, s heti egy órában a zenélni, táncolni, szavalni akaró és szerető gyerekekkel foglalkozik. S munkája eredményének már a Falunap nézői is tapsolhattak, hiszen a Dalos Csillagok gyermekcsoport az általa összeállított és betanított műsort adta elő. Mert Mónika – Kodály Zoltán után szabadon – vallja, hogy a legszebb hangszer a világon az emberi hang, s mindenki énekelhet, csak meg kell találni a megfelelő dalokat és az éneklés lelki gyönyörét, örömét.

N.S.

Népművelő élet Csütörtökben a XIX. és a XX. század fordulóján

„Az emberek kulturális nevelésével hivatása szerint a tanító foglalkozott. Ebben az időben már segédtanító is működik a községben. A századforduló körül – ahogy idős emberektől megtudtam – nem volt éppen pezsgő népművelő élet Csütörtökben. Amikor szerte az országban gazdakörök, legényegyletek alakultak és kultúrházak épültek, itt népművelő jellegű intézmény nem tudott gyökeret verni, s a kultúrház építése is elakadt. Nem adódott olyan lelkes tanító, aki tartós eredményt ért volna el. Gazdakör egyáltalán nem alakult. A legényegyletet létrehozták ugyan, de tevékenysége nem bontakozott ki. Jellemző, hogy a község egyik cipésze érzett elhivatottságot arra, hogy az ifjúsággal együtt dolgozva színelőadásokat rendezzen, kultúrház hiányában a helybeli kocsmában. Alkalmilag felállítható színpad volt a községben, amelyen 1890 körül mutattak be először népi színjátékot.

Ugyancsak a századfordulóra tehető a községi könyvtár létrehozása. Jobbára szépirodalmi és ifjúsági könyvek sorakoztak a polcon. Leltárát nem tudtam megszerezni. Emlékezetem szerint alacsony létszáma volt, a község házában tárolták, és az igazgató tanító kezelte. A munkában nagyon leköötött emberek művelődését a vásárokon megszerezhető Kincses kalendáriumok, továbbá a vásárnapokon megjelenő hetilapok vagy politikai napilapok szolgálták.

Ha a gazdakör vagy legényegylet nem is tudott gyökeret verni Csütörtökben, más feladattal ugyan, de jelentős és jótékony

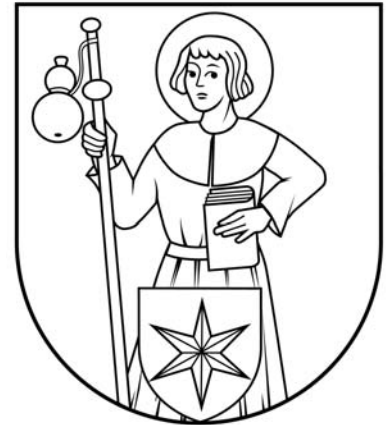
szervezetté fejlődött az Önkéntes Tűzoltó Egyesület. (...)

A tűzoltó egyesület Szent Flórián fogadalmi ünnepén (május 4.) tűzoltóversenyt szokott rendezni. A templomban ők vállalták a Szentsír őrzését, kivonultak a húsvéti és úrnap körmenetekre. Pénztári bevételeik forrása a táncmulatságok (bálok) rendezése volt. Ők rendezhették a búcsúit (szeptember 14-e utáni vasárnap), a Katalin napi és szilveszteri bálokat.

1901-ben az ÖTE fúvós zenekart (rezesbandát, vagy ahogy a nép egyszerűen hívta, „bandistákat”) is szervezett. Először a 13-as honvédezredből járt le Csütörtökbe egy zeneértő őrmester, aki rendszeresen oktatta a zenészeket. Az alapító tagok közül kiemelkedett Tóth Vendel ácsmester, aki mindvégig lelkes tagja maradt a zenekarnak. A tűzoltózenekar ünnepélyes zenekíséretet adott, valahányszor ünnepi alkalommal körmeneten részt vett a tűzoltóság. Ha a tűzoltó egyesület tagjai közül valaki meghalt, csákóját a koporsóra helyezték. Ha a zenekari tagok közül halt meg valaki, hangszerét helyezték el a koporsón.”

A tűzoltózenekar alapító tagjai kb. az 1903. évben: Puss Sándor, Németh András, Varga Antal, Kállay Sándor, Mezey Ferenc, Molnár Vendel, Kiss Ferenc, Stermenszky Lajos, Németh Lajos, Tóth Vendel, Valacsay Ferenc, Vass Ignác, Füle Vince, Sill Lajos, Nagy Vince, Berger János.

(Forrás: Sill Ferenc
Csütörtök mezőváros története)

A mi kislexikonunk

Fájdalommal búcsúztattuk

Kovács János (élt 85 évet)

Bejelentkeztek falunkba

Hodossy Imre (Pozsony)

Krajčovič Ladislav (Pozsony)

Krajčovič Éva (Pozsony)

Ing. Bracziová Eva (Topoľčany)

Barczy Lukáš (Topoľčany)

Elköltöztek falunkból

Kurtulík Szilvia (Egyházgelle)

Nagy Dávid (Egyházgelle)

Murányi Alojz (Bratislava)

HÍRNÖK – a csallóközcsütörtökiek lapja

Kiadja a Csallóközcsütörtöki Községi Hivatal

Felelős kiadó: Óry Péter polgármester;

Felelős szerkesztő: Neszméri Sándor

E számunk munkatársai voltak: Elek Klára, Feketevízi Erika,

Mgr. Dobrovodský Peter, Mgr. Iliášová Viera, id. Kállay Tamás,

Mgr. Nagy Tibor, Sill Zsuzsanna, Mgr. Véghe Brigitta

Műszaki szerkesztő: Németh Árpád; Nyilvántartási szám: EV 4427/11

A Hírnökkel kapcsolatos észrevételeiket, illetve közlésre szánt írásait a községi hivatal titkárságán, felfogadási napokon adhatják le olvasóink.

SPRAVODAJ – občasník Štvrtočanov

Vydáva Obecny úrad Štvrtočanov na Ostrove

Zodpovedný vydavateľ: Péter Óry starosta;

Zodpovedný redaktor: Sándor Neszméri

Na tomto čísle spolupracovali: Klára Eleková, Erika Feketevízi,

Mgr. Peter Dobrovodský, Mgr. Viera Iliášová, Tomáš Kállay st.,

Mgr. Tibor Nagy, Zsuzsanna Sill, Mgr. Brigitta Véghe

Technický redaktor: Árpád Németh; Evidenčné číslo: EV 4427/11

Pripomenky a návrhy článkov na zverejnenie v občasníku Spravodaj môžete odovzdať na sekretariáte obecného úradu v stránkových dňoch.

Szárnyal a csapat

Ilyen még nem volt! A csallóközcsütörtöki futball legnagyobb hívei, drukkerai, de még a sportszervezet sokat tapasztalt elnöke, id. Kállay Tamás sem emlékezik olyan bajnoki évadkezdesre, amelyet a Roman Hudek vezetett legénység produkál. A 2011/2012-es bajnoki évben **e sorok születéséig hat találkozóból hatszor hagyták el győztesen a pályát**, s miközben az ellenfelek mindössze ötször örülhettek a csütörtökiek ellen elért gólnak, „fiaink” huszonhatszor találtak a hálójukba. Nem csoda, ha **az öltözőben és a klub körül is pazar a hangulat**, egyesek már „biztos továbbjutóként” emlegetik a csapatot.

Az elnök arcán, szemében is látni az örömet, sőt, büszkeséget, amint arról beszél, „nemcsak a mi csapatunk kapcsán nem emlékszem ilyen kezdésre, azt hiszem, a járási bajnokságban ilyen menetelést már rég láttunk az évadnyitón.” Aztán kérdés nélkül emlékeztet arra, hogy ő már a tavaszi rajt előtt bizakodó volt, amikor a csapat a tabella alsó fertályában foglalt helyet, s hangoztatta, „több van ebben a csapatban, a középmezőny élén lenne a helye”. A bajnokság végére a tapasztalt szakember „jóslata be is jött”, az idei őszi kiugróan eredményes kezdés azonban őt is meglepte.

De mert ő szeret két lábbal a földön állni, azt is elmondja, **„meszszemenő következtetést eredményeinkből korai lenne még levonni, rengeteg forduló van még előttünk, bármi történhet egy csapattal.** Jöhetnek sérülések, betegségek, bármi előfordulhat, nekünk is bejöhethet egy megmagyarázhatatlan kisiklás. Egy biztos, ebben a csapatban lehet bízni, ezt a csapatot lehet szeretni. Nagyon együtt vannak a fiúk, valóban nagyon jó a hangulat közöttük, élvezik a focit, s nemcsak a meccseken, az edzéseken is. Azt hiszem, **beérett**

Roman Hudek edző kimagasló szakmai és rendkívüli emberi munkája. Ráadásul az új játékosokat ezúttal sikerült úgy összeválogatni, leigazolni, hogy valóban erősítést jelentenek, olyan posztokon nyújtanak kimagasló teljesítményt, amelyek korábban a csapat sebezhető pontjai voltak” – és sorolja a neveket, az új „szerzeményeket”: Peter Novák Járófaluról, Martin Koniarik Csölléről érkezett hozzánk vendégjátékosnak, Varga Lackó viszont illésházi vendégeskedésből tért haza, Nagy Robi több éves kihagyás után kezdte újra a játékot. A klubelnök különösen Vargának és Nagynak örül, hiszen „mindketten tapasztalt, technikás játékosok, sorsdöntő gólokat tudnak lőni, Varga például már négyélt tart, s ami még fontos, hogy a mi neveltjeink, ezer szállal kötődnek Csütörtökhöz”.

Mások igen, id. Kállay Tamás a továbbjutás kérdéséről nem akar beszélni. Csak annyit mond el: „ellen fogok állni minden olyan külső nyomásnak, amely deformálná a viszonyokat, azt viszont tisztességesnek tartom, hogy **amennyiben a fiúk sport-szerű eszközökkel és módon megnyerik a bajnokságot, kapjanak lehetőséget kipróbálni magukat magasabb osztályban**”. És gyorsan a diák- és kölyökcapatra tereli a szót, mert „határozottan látni a srácokon a fejlődést, jól szerepelnek a korosztályos járási bajnokságban. Fontos, hogy rendeződött az edzők kérdése, egyelőre úgy tűnik, Fitos Szilveszter a diákokkal, Mészáros Ondrej meg a kölyökcapatallal találta meg a megfelelő hangot, zökkenőmentes mindkét csapatnál a munka”.

S hogy egészen „hétköznapi dolgokról” is szó essék, amelyek ugyancsak a klubelnök gondjai közé tartoznak, id. Kállay Tamás hálásan köszöni a szponzoroknak és társadalmi munkásoknak a segítséget, amelyet a stadion szociális helyiségeinek, berendezésének kialakításában, építésében nyújtanak.

-enes-

A 2011-2012-es évad őszi fordulójának sorsolása és az eddigi eredmények

Štvrtek - Vieska	4:0		#	Klub	Z	V	R	P	Skóre	Body	+ Body	
Štvrtek - Čenkovce	4:1	1	•	1	Štvrtek n/O	7	6	0	1	26:7	18	6
Janíky - Štvrtek	0:2	3	▲	2	Kráľ. Kračany	7	5	2	0	16:3	17	8
Štvrtek - Rohovce	5:2	5	▲	3	Vydrany	7	5	1	1	16:10	16	7
Holice - Štvrtek	0:4	2	▼	4	Trnávka	7	5	1	1	15:9	16	7
Štvrtek - V. Blahovo	5:2	4	▼	5	Baloň	7	4	1	2	17:9	13	1
Baka - Štvrtek	2:0	8	▲	6	Baka	7	4	0	3	14:13	12	0
Štvrtek - M. Dvorníky		6	▼	7	Čenkovce	7	3	1	3	15:9	10	-2
Kr. Kračany - Štvrtek		7	▼	8	Janíky	7	3	0	4	11:12	9	-3
Štvrtek - Blatná na O.		11	▲	9	Rohovce	7	3	0	4	10:24	9	0
Vydrany - Štvrtek		9	▼	10	Kost. Kračany	7	2	2	3	7:8	8	-4
Štvrtek - Trnávka		10	▼	11	Michal n/O	7	2	1	4	10:10	7	-2
Michal na O. - Štvrtek		12	•	12	Malé Dvorníky	7	1	4	2	5:6	7	-5
Štvrtek - Kost. Kračany		13	•	13	Blatná n/O	7	2	0	5	11:18	6	-3
Baloň - Štvrtek		14	•	14	Holice n/O	7	2	0	5	6:17	6	-3
		16	▲	15	Veľké Blahovo	7	1	1	5	6:13	4	-8
		15	▼	16	Vieska	7	1	0	6	6:23	3	-6

Góllövők: Lipiak 8, Hromada 4, Varga L. 4, Župa 3, Koniarik 2, Kadlečík 1, Novák 1, Mészáros András 1, Hajdú 1, Nagy R. 1